

отдалеченъ отъ материалния свѣтъ. Такова е положението му, когато изгуби кое и да е отъ своитѣ сѣтива.

И тъй, благодарение на прекъсване на връзката си съ разумната природа, въ нѣкои отношения човѣкъ се е отчуждилъ отъ нея и не може да възприема и оценява нейнитѣ красоти. Той се е лишилъ отъ възможността да чувствува лѣхането на пролѣтния зефиръ, свежестъта на планинската вода, красотата на утринния слънчевъ лжчъ. Красотата на природата се заключава въ малкитѣ, а не въ голѣмитѣ нѣща. Малкитѣ нѣща проникватъ въ човѣка и го обновяватъ. Не може ли човѣкъ да възприеме и оцени малкитѣ нѣща и да минатъ голѣмитѣ презъ него, тѣ изтичатъ навънъ, и той пакъ остава сухъ. Такъвъ човѣкъ е подобенъ на камѣкъ: колкото и да се мокри и полива съ вода, все сухъ и твърдъ си остава. Значи, сухиятъ остава завинаги твърдъ; твърдиятъ пъкъ се отличава съ неплодородие, т. е. той остава безплоденъ. Безплодниятъ е нещастенъ, а нещастниятъ всѣкога се мжи.

Какво представя мжчението? Кой човѣкъ се мжи? — Който носи самаръ на гърба си. Щомъ има самаръ, непременно нѣкой ще го възседне, за да го носи. Не е лесно да носишъ човѣкъ на гърба си. Възседне ли те, ти непременно ще се мжишъ. — Защо? — Лишавашъ се отъ свободата, отъ възможността да възприемашъ благата на живота по естественъ начинъ. Днесъ хората страдатъ, мжатъ се, за-